

[Nielsen-Man.]

Betragtninger, der kunde nødvendiggøre, at man gik til Ophævelse af den midlertidige Lovanordning netop den 28. Februar. Han føjede endda til, at der var ikke kommet noget frem, der viste, at det var livsnødvendigt, at den netop skulde høre op den 28. Februar. Det kan det ærede Medlem have Ret i. Jeg tror, at ingen af os vil kunne fremføre et virkeligt Bevis for, at hvis denne Ordning ikke ophører den 28. Februar, gaar Verden i Staa, medens den dog nok kunde holdes i Gang indtil 28. Februar. Der maa altid foretages en vis, ja, hvad skal jeg sige, Hensigtsmæssighedsbedømmelse, og det er vel ingen Hemmelighed hverken for det ærede Medlem eller hans Parti, at der i hvert Fald inden for mit Parti var Ønske om en Afvikling endnu før. Det er ogsaa kommet frem i de Forhandling, der er ført baade i dette og det andet høje Ting, men vi har altsaa ikke kunnet naa igennem. Der var Ønske om at faa visse rent faktiske Oplysninger frem, og det har den højtærede Arbejds- og Socialminister ikke villet modsætte sig og mit Parti heller ikke. Nu er Tiden gaaet, og nu staar vi over for Foraarstravlheden. Jeg tror derfor godt, man kan sige, at Afviklingen vilde faa endnu større Betydning, hvis den blev gennemført før 28. Februar, men den vilde i hvert Fald faa betydelig mindre Virkning, hvis den skulde udsættes indtil 1. April.

Det ærede Medlem efterlyser Kendsgerninger, der kan bevise Nødvendigheden af at afvikle de nuværende Understøttelsessatser. Ja, der kan fremføres mange, og der kan ogsaa fremføres konkrete Eksempler, men jeg vil ikke optræde som Angiver. Jeg skulde tro, at det ærede Medlem meget vel vil være i Stand til at finde frem til de faktiske Forhold og Kendsgerninger inden for de forskellige faglige Forbund og inden for Arbejdsløshedskasserne. Jeg ser af en Udtalelse fra Arbejdsmændenes Forbund, underskrevet af Formanden, Hr. Axel Olsen, og Forretningsfører Marius Sørensen, at der har fundet Misbrug Sted, og man henstiller indtrængende til Forbundets Medlemmer at undgaa Misbrug. Jeg siger ikke dette for at skyde Arbejdsmændenes Forbund i Skoene, at der finder flere Misbrug Sted dèr end andre Steder, tværtimod, jeg anerkender, at man fra Forbundets Side har Øjnene aabne for den Mulighed for Misbrug, der er, og henstiller meget stærkt, at Tillidsmændene søger at imødegaa det. Jeg vil tro, at stort set kan det samme siges om alle Tillidsmænd og om de arbejdsanvisende Myndigheder; og dog er jeg vidende om, og jeg tror,

hvert eneste Medlem i denne Sal er vidende om, at der har været endda skrappe Misbrug.

Jeg ser med stor Forundring, at Arbejdsanvisningskontorerne oplyser, at de har været i Stand til at skaffe saa godt som al efterspurgt Arbejdskraft. Man har endda i Hjørring Amt været i Stand til at tilfredsstille Efterspørgselen indtil 100 pCt. Det er med meget stor Overtaskelse, jeg ser det. Det kan heller ikke være rigtigt med de 100 pCt. Det kan være, Afgivelsen er saa lille, at det ikke er noget at snakke om, men jeg ved, at man ikke har kunnet tilfredsstille den Efterspørgsel, der har været. Jeg ved ogsaa, at der har været anvist Folk, som ikke er mødt i Pladsen, og jeg kender Tilfælde, hvor de anviste har opført sig paa en saadan Maade, at de, uden at man egentlig har kunnet paastaa, at de har mistet deres Understøttelsesret, alligevel er kommet fra Arbejdet paa en ikke helt god Maade. Men det faar nu være.

Jeg er i og for sig enig i, at de anvissende Myndigheder stort set har fulgt de Forudsætninger, de har at arbejde efter, og naar det alligevel er galt med Arbejdskraften — og det er jo kommet frem klart og tydeligt ogsaa i de Udtalelser, som er knyttet til Folketingsudvalgets Betænkning; der er adskillige Udtalelser, som tyder paa, at det knirker baade her og dèr —, saa tror jeg ikke, at nogen, heller ikke det ærede Medlem, vil bestride, at dette har Forbindelse med Forhøjelsen af Arbejdsløshedsunderstøttelsessatserne. Det synes jeg er en Kendsgerning, et sagligt Argument, som meget vel kan fremføres. Jeg kunde nævne bestemte Tilfælde, men jeg vil som sagt ikke, og jeg synes heller ikke det vilde højne Debatten, hvis man fremdrog saadanne enkelte Tilfælde.

Jeg vil ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at den Arbejdsfordeling, som vi har haft, efter min Opfattelse er blevet saa omfattende, fordi Arbejdsfordelingsgodtgørelsen er blevet saa høj. Jeg tror, man har været oppe paa 80 000 Arbejdere, og udregnet efter det Timetal, der er for Arbejdsfordelingen, tror jeg nok, det svarer til, at 26 000 Arbejdere staar uden for Beskæftigelsen. I Øjeblikket er Tallet noget lavere, jeg tror, det er ca. 68 000, og at ca. 20 000 derved er uden for Produktionen. Det er et meget stort Minus at slæbe paa. Hvis vi har Arbejde at anvise disse Arbejdere, er det en Kraftreserve, som Samfundet gaar Glip af, og derfor skal vi først og fremmest stille mod at udnytte den Reserve, vi har dèr. Men kan vi ikke det, er jeg enig med det ærede Medlem i, at saa maa vi, saa vidt